

Leto 8. Štev. 12. PRILOGA ZA MLADINO. 1939. dec. 8.

JEZUŠEK, PROSIM TE NA NAJSVETEJŠO TVOJO
I TVOJE MAMIKE MLADOST, POSVETI NAŠO
MLADINO.

Dragi dečko i dekla!
Edno, zadnjo reč vama ešče
moram povedati, da pote-
reta poželivost, ki gori v
vajni kotrigaj. Jezuš je pra-
vo, ka so duše, štere je Bog
zvolo za deviški stan. Ne
silita v zakon, če vaj je
Bog inam pozvao. On je
Gospod, samo on ma pra-
vico z nami razpolagati. Če
vaj on zove v samostan,
idita. Njegova roka vaj bo
vodila i dosegneta tisto vi-
sino popolnosti, na štero
sta pozvaniva i štere pla-
čila niti zastopiti ne moreta,
tak veliko je to. Če vaj pa
Jezuš med svetom šče ohra-
niti čistiva, nedužniva, osta-
nita tū i opravljajta tū svojo
zvišeno službo. Vajna slu-
žba med svetom je, davati
drugim dober zgled.

Cona „stari dečko“ i „stara dekla“, je največša čast na sveti. Je junaštvo, ki presega junaštva vseh bojov. Je bogastvo večje vrednosti, kak je meo, je ma i je bo meo celi svet. Vidva hodita po stopnjaj Jezusa, Marije i svetoga Jožefa, ki so tudi med svetom živeli deviško življenje. Deca, štero Bog da v zakoni starišom, nadomesti Bog z duhovnov decov pri vama. Kelikim dušam kažeta pravo pot i je na njo spravita, teliko duhovne dece mate i ženjate od njih plačo kak od svoje lastne dece po smrti. Kak velika plača bo to! Kak neizmerno tolažilo, gda vaj Jezus na sodnji den pred celim svetom pohvali: z vajnim zgledom sta mi porodila i rešila te velikanski šereg dūs. hodita ž njimi v moje kralstvo, Čisti dečko i čista dekla, bodita pozdravljena!

NA NOVO PRESLIKANA CERKEV PRI SV. SEBEŠČANI.

Na željo nekaterih sem napisal kratko poročilo o mojem slikanju, oziroma mojih slikah v cerkvi pri sv. Sebeščani. Te slike so prva moja dela na zid v velikih formatih. So to vse lastne kompozicije, svobodne, brez vsakih starih teorij in zakonov. Sledil sem mojemu čustvu in razumu. Moj cilj je bil, da naslikam slike našim ljudem razumljive in da bo iz njih

Jezus v Olt. Svestvi: slika Jakob Karola v sebeščanski cerkvi.

odsevala prava domačnost brez tujega lišpa. Prepričan sem, da je ta način čisto pravilen. — Glede tehnične strani sem bil začetnik in odslej naprej mi bo šlo tudi iz tega stališča veliko lažje.

Ko stopiš v notranjost cerkve, se ti oči najprej ustavijo nad glavnim oltarjem na sliki „Evharistija“. Kristus je upodobljen v živih barvah zamaknjen proti nebu — v nadnaravni velikosti, veličastno mogočen, od leve in desne strani pa še to izpopolnujeta leteča angelja.

Nad vhodom zakristije je slika „Jezus ljubitelj otrok“, v velikosti 4x2 m. Naslikal sem jo v razgibanih živahnih pozah,

kakor so živahni otroci. Kljub temu pa se vidi pri otrokih boječnost — poniznost. Na sredini pod drevesom sedi Kristus, s prijaznim, smehljajočim obrazom gleda po otrokih, ki so zbrani okrog njega. Od obeh strani pa naše matere vodijo k Njemu svoje otroke. V ozadju je ravnina, v daljavi vas, za vasjo pa gričevje, v ospredju pa nežno cvetje, kakor je mladost teh otrok.

Na levi strani, nekako v sredini cerkve, je slika „sv. Rafaela, zaščitnika naših izseljencev“ v velikosti 3.90x3.80 m. Gruča bosih delavcev in delavk z obupnim obrazom, s svojo prtljago gre iz domačega rojstnega kraja v tuji svet. Mati se iz gruče poslavlja od svojega otroka in moža, mož se poslavlja od svoje žene in zadržuje otroka, ki sili za svojo materjo. Težki so to trenutki. — Cesta postaja pretirano perspektivično širja in širja, pelje jih iz pretesne domovine v širni svet za

Sv. Rafael čuva naše izseljence:
slika Jakob Karola v sebeščan-
skoj cerkvi.

kruhom. — Nad vsem tem pa plava nadnaravna sila zaščitnika sv. Rafaela, ki gre kot čuvar za njimi v široki svet.

Naslednja in zadnja je zgodovinska slika, prikazuje „misijsko delovanje sv. bratov Cirila in Metoda med panonskimi Slovenci“. Sv. brata sta naslikana na naši zemlji med našimi ljudmi — kako sta oznanjala vero in vzgajala ter pripravljala sinove naše zemlje do mašniškega posvečenja. V ozadju je tipična prekmurska vas.

V glavnih potezih sem opisal moje slike, poleg tega pa še moram omeniti, da je dekorativno-ornamentalno okrasil cerkev g. Cmrekar, soboslikar in dekorater iz Veržeja. Brez dvoma so to njegove najboljše dekoracije, kar jih je dozdej naslikal v naši krajini.

Jakob Karel.

IZ ŽIVLENJA NAŠEGA GOSPODA JEZUŠA KRISTUŠA.

(PO MESCHLERI)

Adventske pričaküvanje.

I. Ka je sveti advent

Advent je priprava na Kristušov prihod:

1. na nekdašnji prihod, gda je prišeo k nam kak slabotno dete.

2. na zdajšnji v dühi i srci krščanstva.

3. i na prišestni, gda v moči i slavi pride k sodbi sveta.

Tej trije prihodi so med sebov najtesnejše povezani. Kak je prvi zavolo drügoga, tak drügi izhaja iz prvoga i pripravlja na tretjega. Božič spomina na nekdašnje istinsko rojstvo Gospodovo, vstvarja njogovo dühovno rejstvo v srcih vernikov i tak pripravlja na prišestni prihod k sodbi.

Jezušova lübezen do dečice: slika Jakob Karola
v sebeščanskoj cerkvi.

Advent je predvsem priprava na božič na način, kak se je stara zaveza pripravljala na istinski prihod Zveličara. Spomina nas pa ta priprava na dve stvari: na velko nesrečo i na šče vekšo srečo.

Nesreča je bila grešni spadaj našiva prviva stariša. Ves človeči rod je ž njima spadno, oddaljaval se je vsikdar bole od Boga, brez vere i milosti je prišeo v stanje najstrašnejšega poslabšanja v greh i nesrečo.

Greh se je iz ednoga samoga slaboga djanja razširo v pravo svetovno kraljestvo v poganstvu, v šterom je šatan obvladao celi svet z neverov, z nečistostjov i krvoločnostjov i ga metao od grozot časnih nesreč do obvüpanja i večnoga pogübljenja.

Celo pri izvoljenom izraelskom narodi, pri šterom je ostala dediščina vere i milosti, je bila žmečava postave prevelka,

svetlost bože milosti preslaba, pomoč premala, odpad od Boga se je pogostokrat dogodo, pokvarjenost i nezadovolnost sta splošno vladali, a živila je tudi goreča žela i nevtolažljivo hrepenenje po Odrešeniki. Nad vsemi je vladala nasilnost greha, strasti i smrti, za vse so bila nebesa zaprta i vršilo se je veliko romanje človeštva v pekeo. Nesreča je bila prevelka, čutila se je vseširok i nišče je ne bi mogeo odpraviti, če se ne bi smilüvao sam Bog i prišeo k nam.

Sreča, na štero nas advent spomina je ta, da se je Bog človeka smilüvao i prišeo na zemlo.

Kelko bole se je nesrečni človeči rod od Boga oddalüvao, telko bole se je človeštvu približao obečani Odrešenik. Vraseo se je v človeštvo, v eden narod i rod, v družino, dokeč se nazadnje, gda se je čas dopuno, ne prikazao i prineso srečo, dobroto i odrešenje. Temo nevere je premagao s svetlostjov istine; strasti s svojov milostjov i s svojim zgledom; greh je pokončao s svojim zодostilnim trpljenjóm i našo smrt s svojov lastnov smrtjov i vstajenjom od mrtvih.

Sv. Ciril i Metod oznanjata
pravó vero našim očevom:
slika Jakob Karola v se-
beščanskoj cerkvi.

Svoje kraljestvo je postavó v düše z milostjov, verov i lübeznišov i proti šatanovomi svetovnomi kraljestvi ustanovo vidno kraljestvo svoje Cerkve, to je kraljestvo, ki obsega vse dele sveta i vse narode, ki obsega čas i večnost, v šterom bi naj bili vsi rešeni od grehov i strasti i obvarvani po njegovej moči, da bi se obogatili po sredstvih milosti, da bi se dali voditi po vidnom vodstvu toga kraljestva, da bi v pravičnosti, v svetosti, v miri i prijateljstvu služili Bogi i tak dosegñoli večno nebesko kraljestvo.

To kraljestvo Kristušovo je med nami, dela, moli, se bojuje i bori med nami. Od toga kraljestva nam svedočijo sveti adyentski zvonovi, šteri zdaj brez prenehanja zvonijo. Tej zvonovi oznanjajo to kraljestvo vsemi sveti i vse zovejo, da tomi kraljestvi odprejo svoja srca i je sprejmejo v sebe. Oznanjajo našo nesrečo, pa tudi našo srečo, našo neprimernejšo vekšo srečo v Kristuši i po Kristuši.

II. Kak naj advent obhajamo.

Iz toga spoznanja adventa sledi, kak naj advent obhajamo. To je pravzaprav prava priprava stare zaveze na istinski prihod Kristušov. Obstoji iz treh delov:

Pokora je prvi del. To je odgovor na to, da se spomnimo na greh. Greh se vsigdar popravi ravno s pokorov, pokora sploh pripravlja v nas vse dobro i nam Boga napravi milostivnoga. To je soglasno opominanje prorokov, sv. Ivana Krstителя i Zveličara samoga: Delajte pokoro!

Pokora sama je znotrašnja i zvünešnja.

Znotrašnja pokora obstoji v obžalüvanji včinjenih grehov i v trdnom skledi, da teh grehov več ne včinimo i pa naravno, da opravimo sv. spoved.

Zvünešnja pokora pa obstoji v telovnoj strogosti i se opravlja s postom, bdenjom (verostüvanjom), molitvijov i z odpovedjov čütnoga veselja. Sveta Cerkev nam ide pri tom na pomoč s prepovedjov obhajanja slovesnih ženitev. Pri svojoj božoj službi se oblači v obleko žalosti i nas s tem opomina, naj se odpovemo praznomi minljivomi veselji. Vsakši mora zato gledati, da si omeji vživanje zemelskoga veselja i čütno naslade.

Da se zberemo v dühi, da se povrnemo v samoga sebe i da molimo, to je drugi bistveni deo pri obhajanji adventa. Vse nas vabi zdaj, da se zamislimo v notrašnjost svoje düše. Zvünešnje življenje odмира, narava sama se zbere i se zagledne v svoje skrivnostne globine. Samo zgoraj na nebi, gde se odpira zvezdnati svet, tam je življenje, ki privlači naše misli s te zemle v nebеса k večnomi Bogi. Advent je kak vzvišeni slovesni večer pred velikim svetkom. Tüdi Cerkev zdaj več moli, i vse resne düše se poglobljajo zdaj z lübeznijov i pobožnostjov v skrivnosti prihoda i včlovečenja Jezušovoga. Tak si zidajo svoja večna bivališča.

Hrepenenje i zavüpanje je tretje, s šterim se moramo zaposliti v svetom adventnom časi. Očaki stare zaveze so nam v tom pogledu zgled. Prišestni Odrešenik je bio predmet njihove vere, njihovoga vüpanja, njihove lübezni j hrepenenja. Od srca do srca, od vüst do vüst ide hrepenenje i glasni vzdih skoz celo vrsto očakov i prorokov:

„Pridi nam na pomoč“, „Odgrni zastore nebes i prid i na zemlo, Odrešenik!“

Puno takših vzdihov se je čülo v staroj zavezi. Takše hrepenenje naj napuni tüdi nas v svetom adventnom časi!

Če bi se mi tak pripravljali na sv. obhajilo, kak se je Marija na sprejetje svojega Sina pa bi ga prejemali vsaki den, potem bi se nam te svet, ta skuzna dolina predočila v čisto drugoj formi. Spremenila bi se nam v raj, ar bi Bog vsaki den prišeo k nam, kak je vsaki den prihajao k Adami i Evi v zemelskom raji.

NEKAJ MISLI OD SODBE.

„Daj račun od svojega oskrbnništva“. (Luk. 16—2). Gospodove reči so to. Vse, ka mamo v duši, teli, vrednosti, je Gospodov dar. Dao nam je pa vse samo v eden namen: da odičimo Boga i s tem sebe zveličamo. I določo je vsakomi pot, po šteroj naj hodi i leta kak dugo naj hodi i diči Boga. Gđa pride do kraja te poti, se pozove: „Daj račun od svojega oskrbnništva“. Vsaki mora te račun dati, je bogat ali siromak, vučeni ali prosti človek, vladar cerkveni i svecki tak kak podložnik. Jasno je najmre dao sv. Düh zapisati: „Pred Kristušovim sodnim stolom se vsi moramo prikazati“. (2. kor. 5, 10.)

Strašno je račun daval ešče pravičnomi, kelikobole pa okornomi grešniki. Z trepetanjom prosi z rečmi sv. Düh pravični staroga zakona: „Ne stopi v sodbo z slugom tvojim, ar se pred tvojim licom nieden živoči ne opraviči“. (Ps. 142, 2.)

Če je Bog samo nepremišleno dotikanje škrinje zaveze staroga zakona z naglov smrtjov kaštigao, če je Datona i Abi-

Naši mičejo s strojom len v Franciji.

sona zemla požrla zato, ka ste se Moyzeši uprla, če so Achana po božem povelji kamenjali samo za to, ka je en del Bogi posvečenoga plena sebi obdržao, ka te čaka ubogoga nepokornoga grešnika! Ka čaka grešnika, ki je smrtne grehe delao, kak bi vodo pio, Boga tajio, Marijo preklinjao, z čistosti i treznosti se z razvüzdanostjov i pijanostjov norca delao, ki je Boga sovražo, bližnjega mrzio, siromake zametavao, bože svetce i angele sramotio, molitev opüsto, božo službo zanemaro. Što ga bo na den sodbe zagovarjao?

Jezuš je pravo: „Poskrbite si prijatele, ka gđa pomenkate, vas sprejmejo v večno prebivališče.“ (Luk. 16, 9.) Pa takše prijatele si je nepokoren grešnik za tožnike spravo.

Angeo čuvar ga zatoži: obsodi ga Gospod, v celom življenji sam mogo gledati samo njegove hüdobije, nikdar ne nje-

govo pokoro. Njegov² krstni i fermanski patron ga zatožita: Najno ime je oskrunjavao, ves svoj žitek, gda se je z naj i vseh božih svetcev norčaro.

Zatoži ga oltar, gde ga je Jezuš noč no den čakao i je ne prišo k njemi. Zatoži ga spovednica i predganica, ar se je ogibao spovedi i poslušanja predg. Zatoži ga jestvina i pitvina, štere bože dare je nezmerno vživao. Zatoži ga lastno telo, štero je oskrunjavao, čeravno je nosilo v sebi dūšo z Božov podobov. Zatoži ga celo stvarstvo na nebi i na zemli, ar je stvorenje raj meo kak svojega Stvoritela. Ubogi grešnik, kam se naj obrne za smilenje? K Mariji, materi smilenosti? K njej se obrne i ona se vkraj od njega bo obrnola: sovražo si mojega Jezušā, preklinjao si njegovo ime i križ, ki te je rešo, pa si zavrgo to rešenje i mene za mater nikdar nesi spoznao, nego še tiste si sramotio, ki so me čistili, ne poznam te več. I zdaj se nesrečen obrne na križanoga Jezušā i ga prosi na njegovo prebito srce, naj ga ne obsodi na večno pogūbljenje. I Jezuš njemi odgovori: Zaistino, prebito je moje srce, a ti si je prebio s svojimi grehi i bi bio dužen to rano zaceliti. Če bi samo edno jedino pokorno skuzo pūsto na moje srce, bi ta rana zacelila, bi te to v sebe zaprlo i zveličalo. A ti si jezere pačo s svojim grešnim živlenjom i je pogūbo, ti vsi kričijo: v pekeo ž njim. Zato pa „prekleti, poberi se v ogenj vekivečni, šteri je vragi pripravljen i njegovim angelom.“

Gda je japonski misijonar razlagao novokrščencem Jezušovo lūbezen, so ti ednoglasno zakričali, da toga dobroga Boga nišče ne more i ne sme razžaliti. I gda je misijonar povedao, da ga vendar vnogi razžalijo, so ti novokrščenci sable potegnoli, da vmorijo tiste nezahvalneže, ki vūpajo božega Zveličara s svojimi grehi žaliti.

Kakšo sodbo čakaš? Smileno? Bo takša, če stopiš na pot pokore. Casar Žigmond je pitao Theodoricha, nadškofa v Kölni, ka ma za včiniti, ka se v živlenji zveliča. Te odgovori: V živlenji nega zveličanja. I ka se na drugom sveti zveličam? Hodi po vednakoj poti. Pa štera je ta? Hodi po tistoj, štero je casar Žigmond obečao Bogi, gda ga je mučo protin i so ga trle druge teške nevole. — Pot pokore je ta vednaka pot.

Križ na modrom trakti.

je znak, ki ga nosijo dūhovniki na Angleškom prikapčenoga na rokavi, da majo tūdi v časi napada iz zraka pravico hoditi po vulicaj i deliti sveta svestva vsem, ki so dužni izvršavati rešilno i varnostno službo tūdi med napadi, pa tūdi onim, ki bi bili prizadeti po izstrelkih v zatišji ali kdekoli.

CERKVENI GLASI.

J. KONTLEA

Reči sv. Oče od dobroga tiska, poslane američanskim školom: „Z velikim zadovoljstvom smo zvedili, da tisk, te veliki prvoboriteo za katoličanske misli, uspešno dela, ravnotak radio v širjenji katoličanskih navukov. A moramo pa tistim, ki se s temi rečmi bavijo, na srce položiti, da verni ostanejo navodilom Cerkve. Oni ne smejo gledati na osebne koristi i na častiželne načrte i od Boga i Kristuša morajo nepristransko govoriti. Velikost truda, šteroga morate prenesti za diko Zveličitelovo i za obramao duš, vas naj ne straši, nasprotno, mora vas navdušiti, da z vüpanjom do Boga vršite svoje delo. Naj vas tista sila, z šterov namenijo temne vnožine sovražnikov z Kristušovih rok žezlo — kraljevsko palico — strgati, zbüdiyo na enotno delo i da napnete vse svoje moči za razširjanje Kristušovoga kraljestva.“

Poziv milanskoga nadškofa, kardinala Schustera za den dobroga tiska: „Tak zvani nepristranski listi poprek nemajo niti smisla, niti se ne brigajo za razne dogodke krščanskega življenja. Ti posvetijo papovim odredbam ali višjecerkvenim predpisom jako malo pazljivosti i njim ne pripišejo nikše važnosti. Bi lejko pravili, da tej listi od duševnih dugovanj nevejo ali nešežje gučati. Ar se politični tisk poprek ne trüdi, da bi navuk Cerkve širio, nišče drugí, nego jedino katoličanski tisk ma prepotrebno poslanstvo, da sveti glasi veselo oznanilo evangeliuma.“

Poziv šestih luteranskih pušpekov svojim vernikom na Finškom: „Nieden zmed nas naj ne obvüpa, nego z vüpanjom na Boga vrši svojo dužnost. Briga nas poteži dol, spunjavanje dužnosti nam pomaga breme nositi. Ce bi nas brige z nezavüpanjom prehodile, bi to bilo znameenje, da nam peša vera pri rešitvi našega naroda. Tak ne sme to biti. Zadeva našega naroda je pravična pred Bogom i ljudmi. Mi ne želemo drugo, kak da moremo v miri živeti v toj državi, ne da bi komi kaj škodili, v državi, štero je Bog dao našim očakom i v šteroj nam je poklono sloboščino i neodvisnost, da bi jivi mi kak dragocene dare občuvali i svojoj deci izročili. Naj bo naše srce močno i naš düh tihi. V usodepunih časaj se je naš narod vsikdar zbirao okoli bože reči. Tak naj bo tüdi zdaj. Naj bo tüdi zdaj glasno oznanüvanje evangeliuma v naših cerkvaj, gda to zahteva potreba časa. I naj nam prinese pokoro i vero, moč i vüpanje. Bog je naša obramba i moč, pomoč v največjih nevarnostih, štere so nas zadele. Zato se ne bojimo, čeravno svet na nikoj ne pride i se gore v sredino morja pogrozijo, čeravno de morje divjalo i valovilo i čeravno se od njegovoga burkanja pogrozijo gore. Bog Sabaoť je z nami i Bog Jakobov je naša obramba.“ Finška je luteranska država a potrpliva do malobrojnih katoličanov i zdaj v velkoj nevarnosti, da njej ruski boljševiki vzemejo sloboščino i vničijo v njej vsako vero.

Orčija. Minister za prosveto je izdao naredbo, štero so dobili vsi šolski ravniteli ino voditeli državnih i zasebnih šol i zavodov, štera nujno naroča, naj pošiljajo vučence po nedelah i zapovedanih svetkih v cerkev. Vučence sprejavajo v cerkev vučitelje. Vsi vučitelje morajo biti v nedelo pri sv. meši, dajo mladini dober vzgled. — Tak je bilo negda tüdi pri nas.

V posebno avdijenco je sv. Oča sprijao škofa Gavliño, prošta polske armade. Škof je bio na bojišči, njegov osebni tajnik pa je spadno od krugle,

Francija. V Lisieux-i se je vršila tridnevnicca na čast sv. Tereziji Det. Jez. za mir. Sv. Oča, ki posebno zavüpa na pomoč sv. Terezije, je poslalo ta beneškega patriarha, kardinala Piazza, ki so ga vse oblasti slovesno sprejele. Na konci tridnevnic je bila slovesna procesija z relikvijov sv. Terezije i zastavami vseh evropskih narodov.

Verenavuk v bivšoj Austriji je v šolah po naredbi prosv. ministra postao neobvezen predmet i v spričevalih nema označbe. Staršom je dovoljeno, če ščejo priglasiti svojo deco k včenjej krščanskoga navuka ali ne. Od 14. leta dale odločajo o tom dijaki sami.

Mednarodni Eucharistični kongres, ki je bio določeni za l. 1940. v Nici je odpovedani. Dokeč je Francija v bojnom stanji, ne mogoče izvršiti priprav, ki so potrebne za versko prireditve v takšem obsegi.

REŠITEV VGANK 11. SNOPIČA.

1) Ka more delati veren katoličanec Slovenske Krajine za katoličanske liste té, to je za Novine i Marijin List?

Vsaki katoličanec Slovenske Krajine je dužen v prvom redi, najprle si naročiti teva lista, ar tema listoma se ma največ zahvaliti. Njeva sta pomagala obdržati naš narod v pravoj veri i njemi kazala pomoč v vsakom dugovanji. Nešteti izseljenci bi se pogübili v tujini, če teva lista ne bi bilo. V političnom, gospodarskom i prosvetnom pogledi sta se teva lista držala vsikdar odločno Kristušovih navukov i pomagala našemi lüdstvi z vodstvom po pravoj poti vu vseh zadevaj. Zato je zaprosila višja cerkvena oblast ob 30. letnici Marijinoga Lista naš narod, da si vsaka slovenska hiša Slovenske Krajine naroči Marijin List. I zato pišejo genliva pisma v Novine naš pre-zvišeni g. apoštolski administrator izseljencom i naročnikom.

2) Što so protivniki i što so prijatelje naših katoličanskih listov i zakaj?

Protivniki naših listov so: 1) Ki si mesto njih drüge liste naročijo, ali si naše naročijo, pa je ne plačajo; 2) ki proti našim listom gučijo i delajo; 3) ki drüge liste širijo; 4) ki grdijo urednika i njegove širitele pa dopisnike i 5) ki ne molijo za širjenje domačih katoličanskih listov. Neprijatelje so pa zato, ar nemajo lübezni do Boga i našega naroda v svojem srci.

Prijatelje naših listov so: 1) Ki je naročijo i redno plačajo; 2) ki je širijo; 3) ki je zagovarjajo z urednikom i njegovimi širiteli pa dopisniki vred; 4) ki je zahievajo po gostilnaj, kavarnaj, buntaj, trgovinaj, gde kaj trošijo i kúpüjejo i 5) ki molijo za širjenje naših katoličanskih listov. Prijatelje so pa zato, ar gorijo v lübezni do Boga i našega naroda.

Pri naročtvi naših katoličanskih listov se učimo od bratov i sešter na Štajarskom i Kranjskom, gde si Štajarci i Kranjci v prvoj vrsti naročijo domači kat. list iz Štajerske odnosno Kranjske i samo poleg njega z drugoga kraja katoličanski list pa naročen list kak najhitrej tüdi plačajo. V prvom vrsti si zato moramo katoličanci Slovenska Krajina naročiti Novine, Mar. List i če mamó občem, poleg njeva Glasnik, Domoljub, Slov. Cospodar, Bogoljub, Cvetje i drüge kat. liste. To je red lübezni, ki je od Boga.

Rešila sta zadosta dobro Horvat Marija z Vančavesi i Bejek Štefan z Kroga. Dar njima je poslani po pošti.

POŠTA.

Kalendare smo že novembra začeli razpošilati. Vsi ga dobite do božića, samo pošlite naročnino na l. 1939. če ste še ne. Kalendar dobite brezplačno vsi, ki te naročniki M. Lista za l. 1940. Kalendar ide k listom svojega letnika, to je k listom za l. 1940. Za letos je že vsaki dobo kalendar k letošnjim listom. Dva vzeti bi bio greh. Prosimo pa nekoliko naročnine naprej, če le mogoče polovico, ar vam kalendar naprej damo i to kšenki, šteri nas pa stane okroglo petnajsetjezero dinarov.

Uprava Marijinoga Lista.